

[Indenrigsministeren.]

af mig forleden Dag her i Folketinget var der et afgjort Sammenspil mellem Landsudligningen og den københavnske Udlig-ning, der maatte føre med sig, at disse to Forslag behandlede samlet og, selv-følgelig, behandlede i en Kommission, saaledes som det er blevet Oppositionens Opfindelse, at alt, hvad der er ubehageligt, skal behandles i Kommissioner. Jeg vil gerne sige, at min Udtalelse forleden tog Sigte paa noget ganske bestemt. Den tog Sigte paa, at jeg ikke kunde forelægge Landsudligningen, før jeg havde Svarene fra de to Hovedstadskommuner vedrørende dette Forslag her, saa jeg kunde forelægge ogsaa dette, idet det er indlysende, at jeg, før noget af Forslagene blev forelagt, maatte have Overblik over, hvordan de vilde komme til at virke i deres Sammenspil, hvis de begge blev gennemført. Men deri ligger selvfølgelig ikke paa nogen Maade, at dette Forslag ikke skulde kunne gennemføres, uden at Landsudligningsforslaget blev gennemført. Det er klart, at for en saadan Paastand er der ikke nogen saglig Begrundelse.

Jeg tror jeg kan sige, at Indholdet af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Tale kan udtrykkes i dette, som det ærede Medlem gentog Gang paa Gang: vi Konservative erkender, at der foreligger et Problem. Ja, det er efterhaanden det staaende Udtryk over for alle store Forslag, der forelægges her Rigsdagen. Det er det samme, naar jeg har forelagt et Forslag til Huslejev, om Beskyttelse af de erhvervsdrivendes Lokaler; saa siger det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ogsaa: ja, vi Konservative erkender, at der her foreligger et Problem! Det ærede Medlem og Det konservative Parti, der over for disse to og enkelte andre store Spørgsmaal er splittet lige ned i sin Rod, kan ikke komme længere end til at sige: vi erkender, at der foreligger et Problem! Men saa maa jeg sige til det ærede konservative Parti, at hvis det ærede Parti ikke kan komme længere, saa maa det ærede Parti undskylde, at vi imens løser ogsaa det Spørgsmaal, der foreligger her.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente, at Forslaget var meget indviklet, at det var et indviklet Maskineri, som var opbygget for at naa det Resultat, det her drejer sig om, og derefter fremgik det af det ærede Medlems Udtalelse, at det ærede Medlem i sin Travlhed ikke har givet sig for-nøden Tid til at sætte sig ind i, hvad der er dette Forslags egentlige Hensigt, Kærnen i det og Formaålet med det. Det ærede

Medlem karakteriserede Forslaget paa den Maade, at det, det kom an paa, var, at Københavns Kommune skal have nogle flere Millioner, den skal have saa og saa mange Millioner fra Gentofte og Frederiksberg, og saa maatte man vel se at give Københavns Kommune dem paa en eller anden Maade — det var det afgørende. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har i sin Travlhed ikke lagt Mærke til, at det, der er det afgørende i hele denne Sag, og det, der maa være det afgørende uden Hensyn til partipolitiske Synspunkter, inderst inde slet ikke er, om der overflyttes saa og saa mange Millioner Kroner; det er ikke disse isolerede Millioner, det drejer sig om, men det er Spørgsmaalet om en harmonisk erhvervsmæssig Udvikling mellem en Stor-stads forskellige Kommuner, saaledes at ikke en forskellig Skatteevne, en forskellig Bæreevne skal medføre, at den ene Kom-mune udmarves derigennem, at alle økono-miske Dispositioner paa de forskellige Om-raader paavirkes af denne Forskel. Det er det afgørende. Og saa tror det ærede Medlem virkelig, at det Spørgsmaal kan klares igennem en anden Fordeling mellem Stat og Kommune af visse specielle Udgifter!

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller maa dog blot ved at tænke sig et Øjeblik om være klar over, at selv om man foretog noget saadant, saa blev der alligevel inden for de tre Hovedstadskommuner tilbage den forskellige Bæreevne, og denne vilde fortsat være Baggrunden for en tilsvarende Ulighed som den, vi i Øjeblikket har. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Sagens Interesse skulde læse en lille Artikel, der staar i et Blad med et saa velklingende Navn som „Det nye Danmark“, et Blad, som er redigeret af de Herrer Alfred Bindslev og Ole Bjørn Kraft, og hvori det ærede Medlem Hr. Bindslev i en Artikel bl. a. siger følgende, som vel egentlig kan siges at være Kvintessen af de Betragtninger, jeg ogsaa her har fremsat:

„Det er mig umuligt at indse andet, end at København, Frederiksberg og Gentofte er et stort Bysamfund, hvor det er og bliver urimeligt, at de mere velhavende Borgere ved at flytte fra en Gade til en anden skal kunne sikre sig en lavere Skat paa de andres Bekostning.“

Vel talt!

For til fulde at slaa en forsvarlig Pæl igennem alle de urimelige Krøniker, der igennem Aarene har lydt her i Hovedstaden og er blevet troet af nogle aandeligt umyn-dige, nemlig at Frederiksberg laa som en